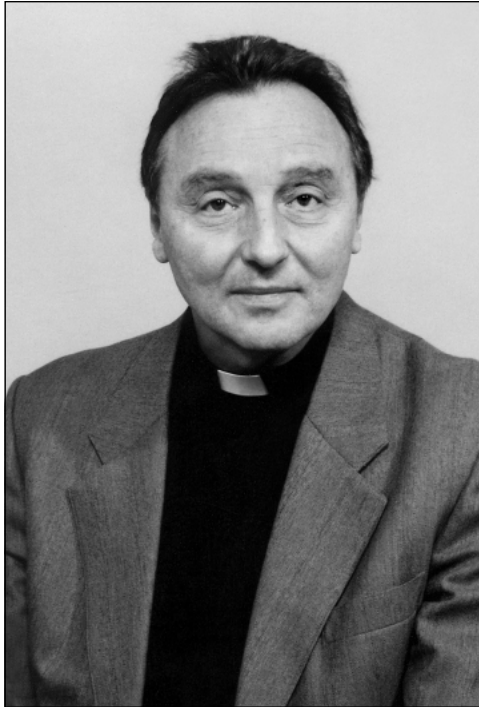

In memoriam

Doc. dr. sc. Antun Čečatka
1944.-2013.

**Umirovljeni profesor ekumenske teologije na
Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu**

Doc. dr. sc. Antun Čečatka rodio se 29. siječnja 1944. godine u Bodovaljcima kod Nove Gradiške, od oca Milana i majke Kate r. Vinter. Ondje je pohađao i osnovnu školu, koju je završio u Slavonskom Brodu. Godine 1958. ulazi u Dječjačko sjemenište na Šalati, a 3. i 4. razred završava na Biskupijskoj gimnaziji u Đakovu. Godine 1962. započeo je teološki studij u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu gdje ga je 1968. godine biskup Stjepan Bauerlein zaređio za svećenika, prije završetka studija. Godine 1969. imenovan je župnim vikarom u župi sv. Mihaela arkanđela u Tvrđi, u Osijeku. Ondje je ostao dvije i pol godine.

Godine 1971. bio je poslan na specijalizaciju iz ekumenske teologije u Rim. Nakon što je stekao akademski stupanj magistra znanosti, doktorski studij nakratko je prekinuo 1975. godine zbog potreba Visoke bogoslovne škole u Đakovu, ali ga je ubrzo ponovno nastavio, sve do 1978., kada se vraća iz Rima. Od 1978. do 2009. godine bio je profesor ekumenske teologije, istočnoga bogoslovlja, istočne liturgike, nakratko liturgike zapadnoga obreda i latinskoga jezika na Visokoj bogoslovnoj školi, odnosno na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Također je od 1979. do 1985. godine bio i župnik u Viškovcima, a od 1985. do 2002. godine bio je župnik katedralne župe Svih svetih u Đakovu. Istodobno je 18 godina (1984.-2002.) bio i dekan Đakovačkoga dekanata. Na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu 2000. godine obranio je doktorski rad pod naslovom »Viđenje Crkve J. J. Strossmayera (1815.-1905.). Perspektive jedinstva sa slavenskim pravoslavnim crkvama«.

Nadbiskup Marin Srakić imenovao ga je godine 2006. kanonikom Prvostolnoga kaptola u Đakovu. Bio je i dugogodišnji promicatelj ekumenskoga pokreta te je pripremao ekumenske susrete u Nadbiskupiji i izvan nje i na svima je sudjelovao. Bio je član Vijeća HBK-a za ekumenski dijalog. Od 2006. godine do smrti bio je i voditelj Nadbiskupijskoga ureda za promicanje ekumenizma te predsjednik Ekumenske koordinacije Osječke regije. Od 2007. godine bio je svake godine i izvanredni krizmatelj. Tijekom više godina bio je duhovnik u Karmelu sv. Josipa u Đakovačkoj Breznici, a od ljeta 2010. godine do smrti obavljao je službu duhovnika u Samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu.

Antuna Čečatku s pravom se može nazvati utemeljiteljem ekumenske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu, koja je kao teološka disciplina zaživjela tek nakon 2. vatikanskog sabora. Gotovo trideset godina Čečatka je mnogobrojne generacije studenata i studentica neumorno uvodio u trajni Kristov poziv da »svi budu jedno« (Iv 17,21). Gotovo bismo mogli reći da je on svojom osobom utjelovljivao ekumenski duh, a to je duh slušanja drugoga, otvorenost drugomu,

duh snošljivosti i podnošenja, nenametljivo, blago i tiho predstavljanje samoga sebe s dubokim poštovanjem drugoga. Svi će njegovi studenti i studentice potvrditi da su, zahvaljujući njegovoj osobi, imali prigodu konkretno i doslovno iskusiti ekumenizam. Svoja ekumenska življenja, stremljenja i promišljanja također je svjedočio i pisanom riječju, napose i u časopisu *Diacovensia*. Kruna njegova ekumenskog istraživanja jest knjiga o ekumenskim vidovima ekleziologije Josipa Jurja Strossmayera.

Donosimo njegove radove:

Viđenje Crkve J. J. Strossmayera (1815.-1905.). Perspektive jedinstva sa slavenskim pravoslavnim crkvama, Teologija u Đakovu, Đakovo, 2001.; »Natuknice o sjemenišnom životu«, u: *VĐSB* 129(2001.)12, str. 854.-855., »Ekumenska svitanja«, u: *VĐSB* 130(2002.)2, str. 89.; »Ekumenska dimenzija liturgijskog života«, u: *Diacovensia* 11(2003.)1; str. 93.-124.; »Ekumenski trenutak. Sinodsko promišljanje u Đakovačkoj i Srijemskoj biskupiji«, u: *Diacovensia* 11(2003.)2, str. 311.-332.; »Četrdeseta godišnjica dekreta Unitatis redintegratio i četrdeseta godišnjica susreta Pavla VI. i Atenagore I.«, u: *VĐSB* 132(2004.)11, str. 873.-876.; »Strossmayerova nauka o Crkvi«, u: *VĐSB* 133(2005.)5, str. 394.-397.; *Katolička crkva i međureligijski dijalog*, u: *VĐSB* 134(2006.)2, str. 119.-124. »L'ecumenismo di J. J. Strossmayer«, u: *Strossmayer e il dialogo ecumenico nel centenario della morte di Josip Juraj Strossmayer, vescovo di Đakovo (+15 aprile 1905)*. Atti Convegno Internazionale di Studi Veneziani, 14-15 febbraio 2005., Centro Interdipartimentale di Studi Balcanici, Venezia, 2006., str. 99.-121.; »Ekumenizam u Europskoj uniji. Pogled iz katoličke perspektive«, u: *Diacovensia* 15(2007.)1, str. 43.-74.; »Ekumenska misao Karla Rahnera 'Sjedinjenje Crkava – stvarna mogućnost', u: I. Raguž (prir.), *Za tragovima Božjim. Teološka traganja Karla Rahnera i Hansa Ursa von Balthasara*, Biblioteka *Diacovensia* – Studije 10, Đakovo, 2007., str. 177.-210.; »Sveslavenska uzajamnost u Strossmayera« u: *Vjesnik Đakovačko-osječke nadbiskupije i Srijemske biskupije* 139(2011.)4, str. 305.-308.; »Krštenje u Limskom dokumentu«, u: *Vrhbosnensia* 16(2012.) 2, str. 365.-387.; recenzija: N. Ikić, J. J. Strossmayer i crkveno, kulturno i nacionalno jedinstvo, *Vrhbosanska katolička teologija* (Biblioteka »Radovi«, knjiga 4), Sarajevo, 2002., 276 str., u: *Diacovensia* 11(2003.)2, str. 366.-370.

Pisac ovih redaka na poseban je način bio povezan s Antunom Čečatkom, jer ga je on kao župnik poslao u Sjemenište na Šalati te je organizirao đakonsko ređenje u Rimu i svećeničko ređenje u Đakovu. Stoga ne može ne izreći nekoliko misli o svom župniku kao osobi. Možda bi se njegov život mogao najbolje sažeti riječima sv. Pavla: »Ljubav sve podnosi.« (1 Kor 13,7) Da, Čečatka je zaista »sve podnosio«, a osobito najrazličitija podsmjehivanja. »Njemu se moglo podsmjehivati«, jer se znalo da on »sve podnosi«. Nedostajao mu je možda duh otpora koji je u mnogim situacijama trebao pružati, a čega je on bio dobro svjestan te je to napominjao u

---

razgovoru s prijateljima, ali je zato imao zasigurno duh predanja, da parafraziramo naslov poznate knjige Dietricha Bonhoeffera »Otpor i predanje«. U tom smislu moglo bi se reći da nam je Antun Čečatka ostavio u baštinu upravo taj pavlovski vid ljubav kao »podnošenja« i predanja.

Naposljetku, nezaboravne su njegove šetnje s prof. dr. sc. Nikolom Škalabrinom koje su započinjale u »jedan i šesnaest«, odmah nakon ručka. »Jedan i šesnaest« ovoga prolaznoga života sada se događa bez njega, ali smo uvjereni da on sada u vječnomu »jedan i šesnaest« mirno šeta s Gospodinom. Živimo u nadi da ćemo se ponovno susreti u zajedničkoj šetnji u vječnosti. Njemu se zasigurno sada nitko ne »smije«, nego mu se Gospodin »smiješi«.

Od srca zahvaljujemo Gospodinu za Antuna Čečatku, za njegovo profesorsko i župničko služenje, za njegove znanstvene radove u *Diacovensiji*, a napose za njegovu vedrinu i dobrotu.

Ivica Raguz